

mer af det folketingsudvalg, der nu har afgivet indstilling i sagen, er enige om at konstatere, at der ikke for nogen ansvarlig persons vedkommende har været tale om landsforræderisk optræden. Man vil dog måske forstå, at dette ikke kan komme som nogen overraskelse for mig personlig.

Det er imidlertid heller ingen overraskelse for mig, at udvalgets medlemmer ikke har kunnet være enige om deres bedømmelse af begivenhederne og af det daværende ministeriums handlemåde i alle forhold. Det ville have været mærkeligt, om så alvorlige begivenheder ikke skulle have fremkaldt meget forskellige stemninger og reaktioner både dengang og nu. Vi, der havde ansvaret dengang, var klar over, at både det, der blev foretaget, og det, der ikke blev foretaget i de hektiske dage før den 9. april, ville blive bedømt udfra forskellige synsvinkler og forudsætninger.“

Taleren fremsatte i fortsættelse heraf en udførlig redegørelse og sluttede således:

„Den dom, der her kan blive tale om, er en politisk dom afsagt af de danske vælgere. Jeg mener, at vælgerne allerede har dømt partierne imellem i denne sag, men hvis de konservative skulle føle trang til at få dommen appelleret ved næste valgkamp, skal vi være rede til at møde dem.

Hvad mener man iøvrigt med, at den daværende regering sad folketingets beslutning overhørig? Kan man for alvor mene, at de daværende ministre havde lov til at føle deres samvittighed i orden ved uden hensyn til konsekvenser, som de anså for farlige for landet, at foretage store indkaldelser og andre militærforanstaltninger blot under henvisning til folketingets beslutning, der var truffet, 2½ måned før denne situation kunne forudses? Hvis vi havde handlet således, da kunne man med rette have beskyldt os for at dække os bag folketinget og for at have handlet uforsvarligt ved ikke at tage vort personlige ansvar. Jeg tør roligt sige, at intet medlem af den daværende regering opfattede sin stilling i de alvorlige dage så bekvemt. Jeg tør også sige, at næppe noget medlem af folketinget den 19. januar forestillede sig, at den beslutning, de stemte for, skulle være ubetinget bindende for, hvad der skulle foretages, når der blev tale om den nyere histories lumskeste overfald, foretaget af verdens stærkeste og mest hensynsløse militærmaskine.

Hvis vi havde handlet anderledes, end vi gjorde, og derved ganske hensigtsløst havde bragt Danmark og det danske folk ud i langt større ulykker end dem, vi har oplevet, ærede medlemmer, da kunne man med rette have anklaget os for fejl og ansvarsløshed, og jeg er såmænd heller ikke i ringeste tvivl om, at der nok skulle have rejst sig stærke røster herfor.

Derfor vil vi, der endnu lever, ikke stiltiende, men med god samvittighed overfor historien møde angreb fra politiske modstandere i denne sal.